

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119219732
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119219732.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobkyne F. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX Y., právne zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.024,97 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/270/2019-49 zo dňa 25.05.2020 takto

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 50 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, t.j. 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

- „ I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobcu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou na súd podanou 12.12.2019 domáhala toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.024.97 eura na tom skutkovom základe, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 19Csp/157/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia, bola v postavení spotrebiteľa ako žalobkyňa, úspešná, keďže žalovanému na úhradu úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatila vyššiu sumu než akú mohol od nej žiadať, keďže úver bol z dôvodov, že zmluva neobsahovala zákonné náležitosti bezúročným a bezpoplatkovým. Suma bezdôvodného obohatenia 1.024.97 eura bola rozdielom medzi sumou úveru 3.000 eur a sumou, ktorú na úhradu úveru zaplatila 4.024,97 eura. Ako spotrebiteľka, ktorá bola nútená brániť svoje práva v pôvodnom konaní, uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv a mala jej byť priznaná vo výške v akej sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Mal za to, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojim konaním porušil súčasne - kumulatívne

ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Mal tiež za to, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je to, aby aspoň potenciálne hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Predmetom konania, na ktoré žalobkyňa v žalobe poukázala, nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že súd vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázal na rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv, ktoré čiastočne skorigoval Súdny dvor Európskej únie rozhodnutím vo veci C-42/15, pričom podľa žalovaného je zrejmé, že výklad Zákona č. 129/2010 Z.z. nebol správne aplikovaný. Poukázal tiež na to, že žalobkyni nielenže žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak, získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Žalovaný žalobkyni uhradil sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru pokiaľ by jej mal uhradiť ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie 1.024,97 eura dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobkyni ako spotrebiteľovi viac ako jej vrátil.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 25.2.2019, č.k. 19Csp/157/2017 zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.024,97 eura s prísl.. Vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že v zmluve absentujú povinné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 01.10.2019, č.k. 3Co/61/2019-88 tento uvedený rozsudok potvrdil. V rozhodnutí rovnako dospel k záveru o absencii povinných náležitostí.

Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 1 a § 3 ods. 3 a 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa mal za to, že žaloba bola čiastočne dôvodná. Bol to žalovaný, ktorý neuvedením povinných náležitostí v úverovej zmluve v rozpore so zákonom o spotrebiteľskom úvere, čo právoplatne bolo konštatované rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/157/2017 z 25.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/61/2019 z 01.10.2019 preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľky, žalobkyňa sa úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia. Dôsledkom takéhoto porušenia žalovaného je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie. Predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia boli podľa súdu prvej inštancie dané, nie však vo výške v akej žalobkyňa tento nárok uplatnila. Za primeranú sumu mal súd prvej inštancie sumu 400 eur s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľky. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného a satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. V prevyšujúcej časti, t.j. v časti prevyšujúcej sumu 400 eur žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že žalobkyňa bola v konaní úspešná. Čo sa týka základu nároku, výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu, preto jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho vyhovujúceho výroku a súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedôvodné a nepodložené. Podľa žalovaného predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je to, že spotrebiteľ, ktorého práva a povinnosti sú porušené, sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou neboli žiadnym spôsobom poškodené, žiadne poškodenie práv žalobkyňa neprezentovala. To, že bola v konaní vedenom pod sp.zn. 19Csp/157/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešná, nemožno hodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Žalobkyňa podľa žalovaného v žalobe neuviedla akým spôsobom mal žalovaný jej práva a povinnosti ako spotrebiteľky poškodiť. Pokiaľ súd prvej inštancie vyhlásil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľke nevznikla, práve naopak, získala výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť žalobkyni priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, má za to, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. nebol správne aplikovaný. Žalobkyni mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky, v jej prípade však o žiadnej, ani len potenciálnej ujme, nemôže byť zmienka, nakoľko suma prevyšujúca istinu poskytnutého úveru jej bola už na základe žaloby uhradená. Iná ujma žalobkyni nevznikla, v žalobe ju neuviedla ani inak nešpecifikovala. V konaní bola zastúpená právny zástupcom, takže aj jeho tvrdenia o

traume chodenia po súdoch žalovaný považuje za nedôvodné a nepodložené. Finančné zadosťučinenie nemôže podľa žalovaného slúžiť neprímeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol postihovaný dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia, resp. stratou nároku na úroky a poplatky a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Poukázal tiež na to, že aj od spotrebiteľa sa vyžaduje určitá miera pozornosti. Európsky súdny dvor deklaroval, že sa vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu v akom bol v odvolaní napadnutý, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.08.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalovaného bolo sčasti dôvodné.

5. Žalobkyňa podala na súd prvej inštancie dňa 12.12.2019 žalobu, ktorou sa domáhala primeraného finančného zadosťučinenia keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 19Csp/157/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia bola ako žalobkyňa so statusom spotrebiteľky úspešná. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/157/2017-60 zo dňa 25.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/61/2019-88 zo dňa 01.10.2019 bolo žalovanému uložené vydať jej bezdôvodné obohatenie 1.024,97 eura, primeraná suma zadosťučinenia mala byť podľa nej rovnaká čiastka ako suma bezdôvodného obohatenia, keďže ide o sumu, ktorou sa žalovaný chcel na jej úkor prostredníctvom úveru, ktorý bol bezúročný a bezpoplatkový, bezdôvodne obohatiť. Keďže bola nútená v súdnom konaní svoje práva brániť, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy, pričom má mať zároveň funkciu relutárnu.

6. Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkami v základnom konaní, tak ako ich žalobkyňa uviedla a pripojila k žalobe. Súd v nich konštatoval, že zmluva, ktorú žalovaný uzavrel so žalobkyňou 15.11.2013 pod číslom XXXXXXXXXXXX je zmluvou, ktorá neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) Zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Rozhodnutie súdu je právoplatné čím je podkladom pre záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na to nadväzujúcu povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, čo predstavuje existenciu základu pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Ak mal žalovaný za to, že základ nároku daný nie je, že žalobkyňa sa v základnom konaní nedomohla porušenia svojich práv spotrebiteľa, jeho názor bol bez relevancie.

7. Ak bez relevancie bola odvolacia argumentácia žalovaného vo vzťahu k základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie, nie bez relevancie, boli jeho námietky vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia, ktorú za primeranú mal súd prvej inštancie v rozsahu 400 eur.

8. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, jazykovo - gramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka, je potrebné konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľom je daný základ pre priznanie finančného zadosťučinenia.

9. Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení, všeobecnou právnou zásadou, vlastnou európskej právnej kultúry je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj k zadosťučineniu, na ktoré má mať nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva spotrebiteľa. Je preto na súde, ktorý je orgánom s právomocou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívnemu právu vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.

10. Zadosťučinenie je slovo prevzaté z latinského výrazu satisfactio, v ktorom „satis“ znamená „dost“ a „facere“ znamená „činiť“ (podľa Stručného etymologického slovníka slovenčiny „činiť“ znamená konať, robiť, urobiť, t.j. urobiť za dost). V právnej teórii základ dania zadosť spočíva vo vyrovnaní pomerov, ktoré boli narušené, a ktoré je nutné opätovne uviesť do rovnováhy, nie len reštitučným, obnovovacím nárokom. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad odvolacieho súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom.

11. Vychádzajúc z predpokladov uvedených v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, žalobkyňa sa mýlila, ak mienila, že ňou žiadaná suma finančného zabezpečenia je primeraná, keďže má plniť sankčnú funkciu a má byť pre žalovaného odrádzajúca, aby sa nedopúšťal recidívy a má zohľadniť skutočnosť, že sa žalovaný chcel na jej úkor obohatiť.

Odvolací súd má za to, že suma finančného zadosťučinenia musí zodpovedať povahe súkromného práva, pričom v súkromnom práve sankcia nie je trestom ani inštitútom nahrádzajúcim iné právne inštitúty. V konkrétnom súdenom prípade neboli tvrdené, a z dôkazov ani nevyplývali žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške, akú za primeranú mala žalobkyňa, ale ani vo výške, akú za primeranú mal súd prvej inštancie. Kritériom kvantifikácie by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Žalobkyňa k týmto exemplifikatívne uvedeným okolnostiam porušenia práva, okrem dôkazu o tom, že v základnom konaní bola na súde úspešná, nič iné neuviedla, na pojednávanie, ktoré súd prvej inštancie nariadil na deň 25.05.2020 sa neustanovila. Priebeh pojednávania v zmysle tvrdenia rozhodujúcej skutočnosti ponechala tak len na svojho právneho zástupcu, ktorý ako zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, poukázal len na obsah žaloby a rozhodnutia súdu svedčiace o úspechu žalobkyne v základnom konaní.

Za tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia, proporcionality, nemohla podľa odvolacieho súdu zodpovedať čiastka, ktorú jej súd prvej inštancie priznal ako finančné zadosťučinenie, čo zakladalo dôvod, aby odvolací súd do úvahy súdu prvej inštancie o výške zadosťučinenia zasiahol. Súdom prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie 400 eur nebolo v konkrétnych skutkových okolnostiach žalobkyňou preukázané, argumentačne nebolo podložené ani súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 385 CSP vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 50 eur a v prevyšujúcej časti vyhovujúceho výroku žalobu zamietol. Suma 50 eur je po celkovom zhodnotení veci, pri neexistencii tvrdenia žiadnych rozhodných skutočností, sumou postačujúcou a je tak primeraným finančným zadosťučinením žalobkyne.

12. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1, 2 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP. Predmetom konania bol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, výška ktorého závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná, čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola v konaní, čo sa týka základu nároku plne úspešná, a to tak čo sa týka prvoinštančného ako aj odvolacieho konania, preto odvolací súd priznal žalobkyňi voči žalovanému

nárok na náhradu trov prvoinstančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.